

2. Oct. 1842

FACTS

Date:

2. Oct. 1842

Page number:

Dagbog A, side 64-69

TRANSCRIPTION

[tilføjet i margin:] Idag, Søndag den 2 Oct, skulde jo Dannebrogssfanen gjengives Armeen af Christian 8de¹

2 Oct.

Den 30 Aug gik jeg op ad Veien til Reerslev og saa tvers over Markerne til flere Steendysser som jeg tegnede Udkast af, blandt andre ogsaa Enden af den lange, steenkrandsede Høi, som Bønderne kalde Langbeen Rises Grav; den var hundrede og nogle og fyrgetyve Skridt lang og vel den største jeg har seet. Disse Tegninger er i min lange Bog.² Den første September var det min Geburtsdag. Jeg erindrer at Ingemann et Sted ytrer: at de Mennesker, der fødes en Høstnat skulde allerede af Naturen have Hang til et alvorligt, tungsindigt Sværmeri – jeg mindes ikke hans Ord; men jeg har undertiden tænkt derpaa. For min Vugge blev ingen Kæmpeviser sunget, de have altid været Contraband i min Familie og min Kjærlighed til dem har ogsaa kun bragt mig Brødrenes Spot og Lystige Drillerier. Men henimod Midnat skal jeg være født, da staaer det store Stjerne Kors, Nordens Svane høit paa Himlen, er ikke Svanen Sangens Fugl og dette Stjernebillede mit kjæreste; jeg kunde gjerne tro at Stjernerne dog kunde have Indflydelse paa os Mennesker, idetmindste var det en smuk Overtro i Middelalderen. Seer jeg til Brødrene, jo Honoratus³ skulde vel være den eneste, der med mig fik denne Forkjærlighed for vor Historie og Poesi, denne Trang til i Malerier og Tegninger at udtale min Kjærlighed til Fødelandet og en heel Deel Lyst til at lytte til det Eventyrlige og Gaadefulde. Jeg har fra Barn af havt Hang til disse Glæder, og derved staaet keitet og daarlig blandt mine Brødre, der sjældent kunde faa mig til at lege Soldat o. s. v. saa, har jeg end ved min Omgang som Voxen udviklet denne Tilbøielighed, er den dog oprindelig opstaaet i mig selv. Jeg mindes fra min tidlige Barndom, at jeg med Moder⁴ kom paa Komædie og saa Stykker som Svend Grathe, Erik den Syvende, Erik og Abel og det kjære Hans Sachs senere, hvad Rolle spillede det ikke i mine Drømme. Som Skoledreng tegnede jeg efter Ingemanns historiske Fortæl- •65• linger, og sagde trøstigt, at jeg vilde være Historiemaler, før jeg vidste hvad det vilde sige – nu vilde jeg være glad ved at kunne male Dyr! nei, der hører meget til at gjengive de store Karakterer, man maa da selv have Karakter og min er temmelig farveløs. – Men denne sidste 24aarige Geburtsdag – Det var samme Dag Qvægmarked i Slagelse og den gamle Jomfru Bona havde bedt mig tilbringe Dagen hos hende, da jeg fra Vinduerne kunde see den hele Forsamling af Heste, Folk, (drukne og ædrue) Køer, Stude o s v. Jeg kjørte da tidligt dertil med unge Neergaard⁵ og Schnegelsberg⁶ og gik snart efter Ankomsten til Slagelse ud ad Veien til Korsør for at see Hellig-Anders's Kors; jeg fandt det da paa Høien og glædede mig over den fromme Overtro, der endnu bevarer det og Mindet om den gamle Præst. Jeg tegnede det⁷ og vendte hjem til Byen, hvor Chocoladen ventede os, min Kop stod midt i en yndig Blomsterkrands,

som Caroline Bona havde flettet mens jeg var borte. Nu tegnede jeg nogle Stillinger af Rytterne nede paa Torvet,⁸ og da jeg havde spist til Middag hos Schnegelsbergs Familie, gik jeg med Jomfru Bona til det deilige Ættebjerg, hvorfra jeg ogsaa har et Udkast i min lange Bog⁹ og derfra om ad Veien til Stedet, hvor det gamle Antvorskov stod; men Bonden glemte dit Minde trofastere, Hellig-Anders! end Herremanden, hiin vedligeholder dit Kors og troer at Du saalænge han bevarer det seer kjærligt beskjærmende til Egnen – denne nedbrød Slottet eller Klosteret til den sidste Steen, opbrød Grunden og jævned Banken pænt. Da vi atter kom tilbage steeg vi tilvogns og kjørte tilbage til Vedby, hvor den kjønne Krands dog holdt sig i flere Dage. Den 2de Sept vare vi alle om Formiddagen ude hos Peter Neergaard paa Buskysminde, der var Theodor¹⁰ og Herr Fritz¹¹ fra Kragerup. •66• Den fjerde [tredie] September var det, at de to Louiser¹² og jeg om Eftermiddagen gjorde den smukke Spadseretour til Deiligheden, og den 4de som var en Søndag var bestemt til en Tour til Vognserup. Jeg glædede mig alt til at see Honoratus;¹³ men paa Linholtsgaarden hos Hr David kom Theodor ridende til os og sagde at Forpagter Neergaard var samme Dag reist til Jylland. Nu blev der stor Forstyrrelse Theodor, Peter Neergaard og Schnegelsberg kunde ikke blive enige om, hvor de vilde hen. Hvergang jeg skulde yttre mig, sagde jeg kun: jeg vil til Holmstrup! – Da de andre ikke kunde blive færdige med Aftalen tog jeg Afskeed; Theodor fulgte mig uden for Gaarden og var ganske forbauset over min Plan, han tog det meget alvorligt og lod endog de Ord falde: "ja, Johan! Du er jo et voxent Menneske, og maa vide, hvad Du paatager Dig, men du kommer saamæn ikke til Vedby i Aften; jeg gad ogsaa see den Bakke, der skulde bevæge mig til at gaae en halv Miil". – Jeg havde en halv Miil til Holmstrup, deilig Vei, over Benzonslund, som ligger deiligt og da jeg naaede Byen var der netop Gudstjeneste, saa jeg kunde ikke see Kirken, men gik først ud paa Bankerne og jeg glædede mig over den henrivende Udsigt mod Skarre Sø og Skovene derom. Jeg begyndte en Tegning, men neppe havde jeg sat mig ned før jeg fik de første Draaber af en dygtig Regnbyge. [tegning af Lundbye siddende i regnvej med sin pibe og sin lange bog] Jeg skjød Hatten ned i Nakken, lagde Bogen, Piben og Tobakspungen i Læ for ved mig og blev siddende ubevægelig, jeg maatte jo holde den Plet tør, hvorpaa jeg skulde sidde. Ak! hvad hjalp vel det, alt det Øvrige blev vaadt, thi den slemme Byge haftede ikke før der næppe var tør Trevl paa mig. Dog, Solen •67• kom atter frem og varmede og tørrede mig; jeg tegnede et Udkast der fra Banken,¹⁴ strøfede lidt om og vendte tilbage til Byen, hvor en Hjælpelærer ved Skolen, en net ung Mand, hvis Navn jeg har glemt, viiste mig Kirken, der var meget anseelig. Hvad der slog mig var den store Brede, de 4 Rader Stole, det er sjældent i en Landsbykirke. I Choret vare nogle smukke Kannikestole og under en lille løs Klap i Alterbordet skal glemmes et lille Been af Sanct Søren, som skal have bygget Kirken. I en lille Sidebygning

vare to vellukkede Skabe, hvor opbevares tvende gamle Stager, et itubrudt Røgelsekar og en ganske deilig Alterkalk af forgyldt Sølv med smukke Forziringer og Munkebogstaver paa. Jeg skammer mig ved at maatte see paa alt Sligt uden at kunne have nogen egentlig Mening derom og endnu vanskeligere er det da for mig at have nogen Mening om hele Bygningen, dog troer jeg ikke den er saa gammel, som en Bonde forsikkrede mig den første Gang, jeg kom gennem Holmstrup, han sagde nemlig, da han saae at jeg vendte mig om paa Vognen for at betragte Kirken: "ja, den er gammel og har Staaet Syndfloden over". Hille-mænd! tænkte jeg, og kunde dog ikke beqvemme mig til at gjøre ham opmærksom paa Urimeligheden i denne Mening. – Jeg gik ned til Bro Mølle, hvor jeg nød mine Æg, min sædvanlige Spise paa saadanne Toure, tegnede et løst Udkast af Udsigten eller Opsigten fra det lavt liggende Huus og gav mig paa Veien til Vedby, hvortil jeg havde lidt over en Miil. Det var denne Vandring, der forekom Theodor, der dog har kjendt andre Anstrængelser end jeg, som uoverkommelig, men saa vant er man paa Landet til at raabe: Spænd for! – Jeg kom til Vedby omtr: Kl: 6. – ●68● Den 5 Sept gik jeg om Eftermiddagen til Sobjerg Banke, hvor man har en smuk Udsigt, og derfra til Korset ved Conradineslyst, hvilket jeg tegnede¹⁵ og benyttede senere her i Byen den Tegning til det foran indheftede Træsnit.¹⁶ Den 6 Sept tegnede jeg nogle Dele af den deilige Steenkreds¹⁷ som ligger lige ved Indkjørselen til Konradineslyst. Onsdag den 7 var den sidste Dag jeg var i Vedby. Et Par Gange var jeg gaaet til Kragerup at besøge Theodor og hvergang var jeg ogsaa oppe hos Eierinden, Fru Dinesen,¹⁸ en meget vakker Kone. En Eftermiddag var jeg i Sorø med Assessoren,¹⁹ og besøgte der først Ingemanns²⁰, saa Kirken og dernæst Prof. Hjorts.²¹ Fru Ingemann er dog et mærkeligt Væsen, er end al hendes Stræben sygelig saa er den dog mageløs reen, og jeg har aldrig seet et mere tankeriigt Blik end hendes. Hendes Øine ere vist brune; men jeg maatte dog tænke paa Ingemanns Ord:
I Øiets Havdyb med sortblaa Grund
Laae Dybsinds Perle paa klare Bund.²²
Det er som deres Liv har naaet, hvad Livet kan naae af Værði her paa Jorden, saadanne seer det ud for et fremmed Øie, og siger han ikke selv: kun femten Timer hos hende!
men Verden har kaldt dem – Aar²³
Kirken fik jeg et deiligt Indtryk af, men Enkelthederne kunde jeg ikke nyde, dels var det for mørkt til at see den deilige Altertavle rigtig og dels var Tiden for knap. Jeg saae dog Absalons Grav og Brudstykket af Liigstenen over den unge Kong Oluf. Jeg saae ogsaa et Glimt af den moersomme Fremstilling af Samson, der vælter Templet om. Nu gik jeg omkring Kirken og frydedes over den høitidelige Fred, som de høie Linde-Træer udbreder over Pladsen deromkring. Jeg har virkelig ikke i nogen By seet noget saa Smukt som denne Plads mellem Klosterporten og Kirken. Hos Prof. Hjort

saae jeg mine smaae Venner²⁴ igjen og to Malerier, som interesserede mig; nemlig et Land- •69• skab af Sachseren Friedrich²⁵ og et Hoved af Henrik Hess.²⁶ Nu kjørte vi hjem i [overstreget: bæln] Mørke og var to Gange meget nær ved [at] vælte paa de smalle Veie. Hvad Dag det var at jeg gjorde denne lille [overstreget: yndige] Reise kan jeg ikke mere mindes, og denne Dag vil jeg dog aldrig glemme, da jeg første Gang besøgte Ingemann, "Skjalden efter Danmarks Hjerter" i hans yndige Hjem. – Den 8 Sept om Morgenen Kl: 10 omtr forlod jeg Veedbygaard. De to Louiser ledsagede mig til Korset. [tegning af Lundbye, der går i modvind med spadserestokken i hånden og bærende på sin pibe og den lange bog] Omtrent saaledes begyndte jeg [overstreget: mit] [et] Brev til Louise Lundbye, for at underrette hende om, hvordan den store Fodtour vilde gaa af. Jeg havde nemlig besluttet at gaa til Roeskilde og iværksatte ogsaa denne Plan. Det var en Torsdag, at jeg gik fra Vedby, Blæsten havde jeg imod, og jeg antog derfor en mere og mere krummet Holdning, men gik dog rask fremad uden at hvile. Ved Munkebjergby tog jeg fejl af Veien, og for at rette dette maatte jeg gaa først længe over stenede Stubmarker og senere over Enge med høit Græs og brede Tvergrøfter. Jeg gik ind i et Huus og spurgte om Vei og bad om lidt at drikke. Konen sagde: ja, vi drikke Vand –. Jeg svarte: det kan ogsaa jeg, og derpaa tog hun et lille fiirkantet Trætrug med et Hul i Bunden, lagde en Klud over dette og siede derigjennem det langt fra hentede Mosevand. Denne Drik rakte mig i en guul Leerskaal, hvis stærke Farve dog svækkedes betydeligt paa den Deel som laa under Vandfladen!!! Den gode Kone gav det jo saa godt, hun kunde – jeg drak og gik videre.

¹ Aviserne berettede denne dag, hvordan kongen en uge forinden til stor jubel havde overdraget nye faner til infanteriet i hertugdømmerne.

² Den Hirschsprungske Samling, inv.nr. 1245, 1202 og 1201.

³ Lundbyes mellemste lillebror, Honoratus R. Lundbye (1821-1888).

⁴ Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863).

⁵ Peter Johannes Neergaard (1815-1887).

⁶ Niels Henrik Schnegelsberg (1810-1876), huslærer på Vedbygaard.

⁷ Tegningen fra Lundbyes "lange bog" tilh. nu Den Hirschsprungske Samling, inv.nr. 1249.

⁸ Tegningen fra Lundbyes "lange bog" tilh. nu Den Hirschsprungske Samling, inv.nr. 1248.

⁹ Den Hirschsprungske Samling.

¹⁰ Lundbyes bror, Theodor Lundbye (1816-1907).

¹¹ Adolph Emil Fritz (1816-1900), teolog, huslærer på Kragerup.

¹² Lundbyes kusine Louise Lundbye (1818-1845) og Louise Neergaard (1816-1895).

¹³ Lundbyes bror, Honoratus Lundbye boede på Vogneserup.

¹⁴ Tegningen fra Lundbyes "lange bog" tilh. nu Den Hirschsprungske Samling, inv.nr. 1252.

¹⁵ Tegningen fra Lundbyes "lange bog" er angiveligt i privateje, afbildet i Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949, s. 159.

¹⁶ Træsnittet blev udført af H.C. Henneberg i dagene mellem Lundbyes hjemkomst 10. september og 23. september 1842, hvor Lundbye indklæber et eksemplar i dagbogen (s. 54).

¹⁷ Privateje (udstillet på Kunstforeningens udstilling af Lundbyes tegninger, januar 1954, nr. 86b).

¹⁸ Sophie Jacobine Dinesen, f. Neergaard (1810-1847), enke efter Anders Didrich Dinesen (1798-1840).

¹⁹ Peter Sigvard Neergaard (1784-1858).

²⁰ Digteren B.S. Ingemann (1789-1862) og hans hustru, maleren Lucie Ingemann (1792-1868).

²¹ Peder Hjort (1793-1871), lektor ved Sorø Akademi, og hans hustru, Olivia Catharina Hjorth, f. Rasbech (1796-1849).

²² Citat fra B.S. Ingemanns Dronning Margrete fra 1836.

²³ Citat fra B.S. Ingemanns "De to Dage" fra 1838.

²⁴ Peder Hjorts børn, hvoraf navnlig de tre yngste Mathilde Albertine Hjort (1831-1849), Anna Elisabeth Hjort (f. 1833) og Sigurd Hjort (1838-1872) havde gjort indtryk på Lundbye (dagbogen 1. oktobst 1842).

²⁵ Caspar David Friedrich (1774-1840), tysk landskabsmaler. Peder Hjort havde mødt Friedrich i Dresden i 1817 og modtog siden et maleri fra maleren. Kasper Monrad har foreslået, at der rimeligvis var tale om en version af Mand og kvinde, der betragter månen og i så fald måske versionen, der nu findes i Neue Nationalgalerie i Berlin (se Kasper Monrad: "Caspar David Friedrich og Danmark. Friedrichs betydning for dansk kunsthistorie" i Caspar David Friedrich og Danmark, Statens Museum for Kunst, København 1991, s. 76-80).

²⁶ Heinrich Maria von Hess (1798-1863), tysk maler.

20.
64. Alty, heraf den 18de, skulde jo have været for mig en glæde og en
Den 30 Aug. gik jeg af ad Veien til Nørrelev og så to og tre Aars Værkstedet til
flere Høstlyst som jeg tog af, blandt andre ogsaa Enden af
den lange, steenkrandede Kløi, som Bønderne kaldte Langbein. Den
Jag, den var hundrede og nogle af fjerdsindstyve Skind lang og ud den største
jeg har set. Disse Tegninger er i min lange Bog. Den første Septembers
var det min fødselsdag. Jeg erindrer at Engemann et Sted omtaler:
at de Mennesker, der fødtes en Kløi, var skulde allerede af Naturen
have blang til et alvorligt, tungsindigt Sværmeri - jeg minnes
ikke hans Ord; men jeg har indtøiden tænkt derpaa. For min
Næppe blev ingen Kampsvor sønget, de have altid været som
trøst i min Familie og min Hjertelighed til dem haad ogsaa
kom trang mig Bøndernes Gæt og Lystige Drillerier. Men kendt
Mindet skal jeg være fædt, de staaer det store Hjørner, Nordens
Løve høit paa Klimten, er ikke Løven Løvens Fjæl og dette
Hjørnekløi med Hjørner; jeg kunde ogsaa tro at de Hjørnerne
dog kunde have Smidpløielse paa os Mennesker, især mindst
var det en smuk Bønder i Mindelalderen. Jeg til Bønderne,
jo blomstrer skulde vel være den eneste, der med mig fik denne
Forkjærlighed for vor Historie og Poesi, dermed Træng til i
Maleries og Tegninger at udtale min Hjertelighed til Fædelærket
og en heel Del høit til at lytte til det Eventyrlige og Gaadfulde.
Jeg har fra Børn af haat blang til disse Kløi, og dermed
staaet høit og daarløst blandt mine Bønder, der sjældent kunde
paa mig til et legs Soldat o. s. v. saa, har jeg end med min
Ungdom som Voksen indviklet denne Tilhørselighed, er den dog
oprindelig opstaaet i mig selv. Jeg minnes fra min tidlige
Barndom, at jeg med Moder kom paa Komedie og saa Stykker
som Leerd Grætte, Erik den Lyvende, Erik og Abel og det hjær Kløi
Jachs senere i haad Holle spillede det ikke i mine Drømme.
Lena Skolebørn tegner jeg efter Engemanns historiske Fortæl.

65.
 bringer, og sagde fremsigt, at jeg vilde være Historiemaler, for jeg vidste
 hvad det vilde sige - mi vilde jeg være glad ved at kunne male
 Dig! nei, der bliver meget til at gengive de store Karakterer, naar man
 selv har Karakter og min er temmelig farveløs. - Men denne
 sidste Aarsige Givtidsdag - det var samme Dag Quæren ankom: Fla-
 gelsen og den gamle Jomfru Bona havde bestemt mig til bringe Dagen
 hos hende, da jeg fra Hindene kunde see den hele Forsamling
 af blinde, Falk, (brudne og ældre) Kæer, Stude o s v. Jeg kjørte der
 tilhelt dertil med unge Nergaard og Schnitzelsberg, og gik snart
 efter Ankomsten til Flagelsen ind ad Veien til Korsen for at see
 skellig. Anders i Kors; jeg fandt det sa paa bløden og glæde.
 Et mig over den fromme Oertho, der endnu bevarer det og Min-
 det om den gamle Præst. Jeg tegtede det og sendte hjem til Nysen,
 hvor Chacaladen ventede os, min Kæde stod midt i en guldg.
 Blomsterkrands, som Caroline Bona havde flettet mens jeg
 var borte. Nu tegtede jeg nogle Skillinge af Nysens med paa
 Torst, og da jeg havde spist til Middag hos Schnitzelsbergs
 Familie, gik jeg med Jomfru Bona til det sidste Alte-
 ligg, hvorfra jeg ogsaa har et Måst i min Lange Bog og
 forfar om ad Veien til Stedet, hvor det gamle Antikvarkas
 stod; men Borden gjenste sit Minde trofastere, skellig: Anders!
 end blivrem anden, hvis udligeholder sit Kors og troer at
 der saalænge han bevarer det seer hjertligt beskjærmende til E-
 nen - denne nedbrud Slotet eller Klosteret til den sidste Sten,
 afbrud Jorden og jærmede Danken pænt. Da vi otter kom
 tilbage steg vi til vogns og kjørte til huse til Vistig, hvor
 den gamle Krands sig holdt sig i flere Dage. Den 1. d. d. d.
 har vi alle om Formiddagen inde hos Peter Nergaard paa
 Briskjensminde, der var Theodor og flere Frøier fra Kragerup.

66. Den 12de September var det, at de 2 Lønsere og jeg om Eftermiddagen
gjorde den smukke Spadsere-tur til Deilighedsøen, og den 4te som var
en Lørdag var bestemt til en Tur til Nymsevej. Jeg glædede
mig, at det sk. se Klunaretur; men paa sin halts gaarden hos
Ple David kom Theodor vidende til os og sagde at Forpagter Nør-
gaard var samme Dag reist til Jylland. Vi blev der stor Forstyr-
relse Theodor, Peter Nørgaard og Schmegelesberg kunde ikke blive
enige om, hvor de vilde hen. Blev gangen jeg skulde optage mig,
sagde jeg him: jeg vil til Alalmstrøg. - Da de andre ikke kunde
blive færdige med at tale om mig, afskied Theodor pålyste mig inden
for Gaarden og var ganske fortvivlet over min Plan, han tog
det meget alvorligt og lod endog de Ord falde: „ja, Johan! Du er
jo et godt Mennecke, og maad vide, hvad Du praetager Dig, men
du kommer saamen ikke til Vidby i Aften; jeg gader saa see den
Bakke. Du skulde have mig til at gaa en halv Meil.“ - Jeg
havde en halv Meil til Alalmstrøg, nemlig Vej, over Berings-
lund, som ligger dertil og da jeg naaede Byen var der betag-
tindejeste, saa jeg kunde ikke see Kirken, men gik først ind
paa Bankerne og jeg glædede mig over den hennærende Udsigt
over Thore. So og Thorene derom. Jeg begyndte en Tegning, men
neppe havde jeg det mig med før jeg fik de første Draab af en
duggig Regnbyge. Jeg skjed Klæ-
den med: Nakk, Læge, Bogen, Piken
og Tobaksrøgen i de første min,
og blev siddende ubevægelig, jeg maat
te jo holde den Plæt thi, her paa
jeg skulde s. d. Ak! hvad hjælp
var det, at det Forrige blev væk,
thi den ellemme Byge hef-
tede ikke på det neppe var for
Tret paa mig. Og, Løns

67
 Kom efter frem og værnede og beredte mig; jeg tegiede et Møkkast det
 fra Banken, strøpfede lidt om og vendte til bage til Bogen, hvor
 en hjælpulens ved Skolen, en net mig Mand, hvis Navn jeg har
 glemt, viste mig Kirken, det var mig et anseelig. Hvad duilag
 mig var den store Broder, de 4 fader Stole, det er sjældent
 i en Landsby kirke. I Choret var nogle smukke Munkeske-
 stole og under en lille lade klap i Alter endet skal gjenmes et
 lille Bænk af Janet Lore, som skal have bygget Kirken. I
 en lille Ledsigging, bare to velbakkede Stole, hvor oppe
 varis treende gamle Stager, et itubendt Fogelsker og en gan-
 ske seilig Alterkalk af fengjeldt Sølv med smukke Toppinger
 og Munkeskebestænder paa. Jeg skammer mig ved at maatte see
 paa et Støp inden at kunne have nogen egentlig Mening derom
 og endam panskeltigere er det da for mig at have nogen Mening
 om hele Bygningen, dog troer jeg, ikke den er saa gammel, som
 en Bonde først mente mig den første Gang, jeg har gjenmen Skolen
 Strøg, har søgt nemlig, da han saae at jeg vendte mig om
 paa Vognen for at betragte Kirken: ja, den er gammel og har
 staaet i Tyndfloden aar. "Hillemand" tænkte jeg, og tænkte dog
 ikke begiven mig til at gøre ham opmærksom paa Kirke-
 ligheden i denne Mening. — Jeg gik ind til Poo Mølle, hvor jeg
 med mine Ag, min sadsamlige Spruce paa saadanne Tanne,
 tynde et lidt Møkkast af Møstgen eller Opsigten paa det Lavt
 liggende Hæns og gaa mig paa Veien til Vedhøj, hvortil jeg
 havde lidt over en Meil. Det var denne Vandring, der førte
 kom Theodor, der dog har kjendt andre Benstrængelses end jeg, som
 overkommelig, men saa rent er man paa Landet til at
 række: "Sjældent for". — Jeg kom til Vedhøj omtr. Kl. 6. —

68. Den 5. Sept. gik jeg om Eftermiddagen til Søjlerne Rønke, hvor man
har en smuk Mose, og derfra til Nordet med Konradines Lyst,
hvor jeg tegnede og bemærkede senere her i Bogen den Tegning til det
peranindteftede Træomst. Den 6. Sept. tegnede jeg nogle
Dele af den delige Steenkrands som ligger lig ved Hadkjørselen
til Konradines Lyst. Onsdag den 7. var den sidste Dag jeg var i
Lyst. Et Par Gange var jeg gaaet til Kragerup at besøge Theodor
og hængsler var jeg ogsaa oppe hos Eriksen, Frø Jørgensen,
en meget takket Hæder. En Eftermiddag var jeg i Lyst med As-
sessoren og besøgte der først Ingenmanns, saa Kirken og dernæst
Prof. Bjørnt. Frø Ingenmann er dog et meget vellykket Væsen,
er end at hendes Stræben sigelig saa er den dog mageløs, rens,
og jeg har aldrig set et mere tankemægtigt Blik end hendes. Klædes
Dine ere i et Træ; men jeg maatte dog tænke paa Ingenmanns Ord.
I Riste Klædte med sødhlæ Grind
Læse dybtindes Parle paa klare Brind.
Det er som deres Liv har naad, hvad Livet har naad af Nord;
her paa Jorden, saadanne reer det Lid for et fremmed Gie, og siger
hans ikke selv: him femten Timer har hendes!
men Norden har kaldt dem — der.
Kirken fik jeg et deligt Indtryk af, men Enkeltheden kunde
jag ikke mig, dele var det for mig at til at see den delige Altstav
de rigtig og dele var Tiden for knap. Jeg saae dog Absalons
Grav og Brind stykket af Ligestenen saer den unge Kong Oluf.
Jeg saae ogsaa et Glimt af den moers om me Fremstilling af Lam-
son, der bræller Templet om. Vi gik jeg omkring Kirken og fjn-
ledes end den hestilige Fred, som de hies hinde. Treed indtræder
over Pladsen omringing. Jeg har virkelig ikke i nogen Tid set
meget saa smukt som denne Plads mellem Klosterporten
og Kirken. Also Prof. Bjørnt saae jeg mine smaa Næver
Jeg og to Malerier, som interesserede mig; nemlig et Land.

skab af Sachsenen Friedrich og et blæst af Henrik klist. Ni
kjorte i hjem i ~~hille~~ Wink og var to gange meget nær ved
valte paa de smalle Veie. Naar dog det var at jeg gjorde den
ne lille ~~hille~~ Reise hen paa ikke mere mindes, og denne dag
vil jeg dog aldrig glemme, da jeg første Gang besøgte Bruggmann,
"Kjælden efter Danmarks Kjøpte" i hans yndige Hjem. — Den
8 Sept om Morgenen kl. 10 omto forlad jeg Nidbygaard. De to kon-
isere ledsagede mig til Hersted.

Omtrunt saaledes begyndte
to ~~stærke~~ Bøer til Linné
Lindhage, for at undersøge
hendes om, hvorvidt den store
Fæstning vilde gaa af. Jeg havde nem-
lig bestået at gaa til Hørsbølle og
indsætte og se den Plan. Det var en Tor-
dag, at jeg gik fra Nidby, Blæsten havde
jag imod, og jeg arbtog derfor en masse af me-
ge himmelst fladning, men gik dog rask
fremad uden at hvide. Ved Mørkets ind-
tog jeg fejl af Veien, og for at rette dette
maatte jeg gaa først længe over stene Stenmarker og senere over
Enger med høit gras og brede Tuergrøfter. Jeg gik end i et klæde
og spurgte om Vej og had om lidt at drikke. Høien sagde: ja, i
Sankte Vand —. Jeg svarede: det kan jeg se, og derpaa tog hun et
lille frimærket Tæppe med et blåt i Blunden, lagde en Klud
over dette og sige: derigennem det langt fra hente Mosevand.
Denne Drik rakte mig i en god Længde, hvis stærke Farve dog
svækkedes betydeligt paa den Leel som læv under Vandfloden!!!
Den gode Høien gav det jo saa godt, hun kunde — jeg drak og gik videre.

